

ПРЕДГОВОР

Америка ...

Резервати... Атомске бомбе Јапану. Рат Кореји. Рат Вијетнаму. Рат... Много има. Да прескочимо поново мало. Рат Ираку. Изгледа да недостаје оно најважније. Рат нама.

Америка! „Америка, земља велика!” Ту се ништа не може. У сваком случају, окружени смо силом. Нисам сигуран да сам чуо да је икад речено супротно.

Уместо да скончам под кишом бомби, напуштен у јендеку или под рушевинама, пишем кратку причу „Америка има рупу”. Оригинални ратни дневник. Где сам оно стао? А, да, сада би то требало наставити. Писање дневника захтева свакодневно хватање белешки. Просто. Па шта ме онда спречава да оставим доказ мог стварног присуства на овом чудном месту? Моја урођена лењост. Ја не бих. Али...

Време одмиче, ствари су све занимљивије. Штета би била не забележити их и касније изложити на видео. Али...

Дневници су сувопарни. Просто и јасно, али досадно. Ко чита има да заспи. Да не би заспао, треба га шутнути ногом у дупе или осмислити добар начин записивања историје. Како бих био срећан да могу да се препустим задовољству гурања прста сили у око. Али...

Ако не будем опрезан, натоварићу себи на леђа претешко бреме. Где сам оно стао? А, да, деси се конкурс на РТС-у. За ТВ драму. Сад све то треба повезати

са мојом женом, која је тако добра према мени. Тако пажљива, тако силно жели да мрднем дупетом и померим се с места. Гурну ме. И, бога ми, померих се. Померисмо се. ТВ драма „Америка има рупу” је победила на конкурсy. Довољан доказ доброг начина записивања историје. Онда је све ишло само од себе. Чим га прихватиш, постаје ствар навике. Видећемо касније.

Догађаји на земљи и на небу су се убрзавали. Моја жена је удвостручила пажњу. Будимо искрени, долазила је сваки час да види да се нисам, којим случајем, вратио на место. Померих се поново. Померисмо се. Документарна комедија „Гаврилов Принцип или како сам постала балетан”. Тачно на време. И поново победа: најбољи комедиографски текст на фестивалу *Дани комедије* у Јагодини. Можда сам у једном тренутку блистао пуним сјајем. Јесам ли, поново победивши, стекао мир? Не би се рекло. Ништа се није догодило. Лампиони су и даље угашени.

Нешто се ипак променило. После засипања бомбама с неба, нешто не штима. Ноћи су друкчије него обично. Не виде се звезде, ретко се кад указују звезде на овом комадићу неба који ја могу да видим. Као створено за љубав. Али све у своје време. Где сам оно стао? А, да, говорио сам о љубави. Љубавна комедија „Волиш ли ме, Јакове”. И, ето трилогије.

Освежавајуће смењивање историје, пророчанства и свежих вести из којих учим. Час из једних, час из других. Предвидео сам и сачекао да Америка 11. септембра 2001. добије рупу или „по пичци”, како би прост народ рекао.

Сигурно је да сам доста тога испустио. Не могу ја све. Онима који су догађаје посматрали са друге стра-

Предговор

не оставио сам могућност дописивања историје (не и исправљања). За сваки случај.

Што се мене тиче, свршено је с мојим записивањем. После „рупе”, пратећи даљи развој догађаја, приметио сам да се „све” понавља до у под крај: схватио сам да сам са својим записивањем догурао до почетка. Нема потребе да се „понављам као историја”. Од мене доста. Моја унука има обичај да каже: „Деда, хајде да уживкамо”. Ја бих мало да уживкам, док историја обрне још један круг и Америка добије нову рупу. И тако даље, и тако редом, и увек исто. За паметне је и оволико довољно.

Али да пређемо на веселије ствари.

Аутор

